Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
N. WAHL
представено на 17 март 2016 година*

Дело C-493/14

Dilly's Wellnesshotel GmbH(Преюдициално запитване,

отправено от Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд, Австрия)

„Преюдициално запитване — Държавни помощи — Регламент (ЕО) № 800/2008 — Категории помощи, които могат да се считат за съвместими с общия пазар — Помощи, предназначени за опазването на околната среда — Мерки за помощи под формата на намаления на данъците за околната среда — Задължителен характер на условията на освобождаване“

1. Общоприето е, че задължението за предварително уведомление за всяка мярка, с която се цели създаване или изменение на нова помощ, което имат държавите членки по силата на Договорите, представлява един от основните елементи на системата за контрол в областта на държавните помощи**. От това следва неминуемо, че всякакво облекчаване на това задължение, което произтича от желанието да се улесни в точно определени хипотези сътрудничеството между националните органи и Европейската комисия чрез приемането на мерки за административно опростяване в рамките на предоставянето на групово освобождаване, трябва да се тълкува ограничително.

2. Това задължение е в центъра на настоящото преюдициално запитване — първото, отправено от Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд)***, в което се повдигат редица въпроси, свързани с тълкуването на Регламент (ЕО) № 800/2008****.

3. Настоящото дело дава на Съда възможност по-специално да внесе уточнения относно формалните и материалноправните условия, които трябва да са изпълнени, за да може една държава членка да се освободи от задължението за уведомяване на мерки за помощи по силата на този регламент. Като цяло то дава повод да се подчертае, че всички конкретни задължения, които се налагат в този контекст на държавите членки, независимо дали са от формално, или от материалноправно естество, са задължителни по характер и че нарушаването им води до лишаване от ползването на исканото освобождаване.

* Език на оригиналния текст: френски.

** Вж. в тази връзка решение France Télécom/Комисия (C-81/10 P, EU:C:2011:811, т. 58).

*** Важно е да се отбележи, че тази юрисдикция е наследник на Unabhängiger Finanzsenat (Независима финансова камара) и че Съдът многократно е приел, че е компетентен да отговаря на въпроси, задавани от този съд.

**** Регламент на Комисията от 6 август 2008 година относно деклариране на някои категории помощи за съвместими с общия пазар в приложение на членове 87 и 88 от Договора (Общ регламент за групово освобождаване) (ОВ L 214, стр. 3).

I – **Правна уредба**

A – Правото на Съюза

4. С член 109 ДФЕС (по-рано член 94 от Договора за ЕО) се оправомощава по-конкретно Съветът на Европейския съюз да взема мерки по прилагане за определяне на категориите помощи, които са освободени от процедурата за информиране по член 108, параграф 3 ДФЕС (по-рано член 93, параграф 3 от Договора за ЕО).

5. В приложение на член 94 от Договора за ЕО е приет Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета от 7 май 1998 година по прилагането на членове 92 и 93 от Договора за създаване на Европейската общност към някои категории хоризонтална държавна помощ*****. С член 3, параграф 1 от този регламент, озаглавен „Прозрачност и контрол“, се уточнява, че „[п]ри приемане на регламентите по член 1 Комисията налага подробни правила на държавите членки с оглед гарантиране на прозрачност и контрол на помощите, освободени от задължението за уведомяване в съответствие с тези регламенти“.

6. По силата на Регламент № 994/98 е приет Регламент № 800/2008******, приложим в настоящия случай.

7. Съгласно озаглавения „Приложно поле“ член 1, параграф 1, буква г) от глава I от Регламент № 800/2008 същият се прилага по-конкретно за „помощ за опазване на околната среда“.

8. Озаглавеният „Условия за освобождаване“ член 3, параграф 1 от тази глава е предвиждал:

„Схемите за помощ, изпълняващи всички условия на глава I от настоящия регламент, както и всички съответни разпоредби на глава II от настоящия регламент, са съвместими с общия пазар по смисъла на член 87, параграф 3 от Договора и се освобождават от задължението за уведомяване по член 88, параграф 3 от Договора, при условие че всяка индивидуална помощ, предоставена по такава схема, отговаря на всички условия на настоящия регламент и схемата съдържа изрично позоваване на настоящия регламент чрез цитиране на неговото заглавие и данни за публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*“.

9. Съгласно озаглавения „Прозрачност“ член 9 от посочената глава:

„1. В срок от 20 работни дни след влизане в сила на схема за помощ или след предоставяне на помощ ad hoc, освободена съгласно настоящия регламент, съответната държава членка изпраща на Комисията обобщена информация за мярката за помощ. Обобщената информация се предоставя в електронен формат чрез определената компютърна програма на Комисията и във вида, определен в приложение III.

Комисията незабавно удостоверява получаването на обобщената информация.

Обобщенията се публикуват от Комисията в *Официален вестник на Европейския съюз* и на страницата на Комисията в Интернет.

***** ОВ L 142, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 31. Регламент № 994/98 е изменен с Регламент (ЕС) № 733/2013 на Съвета от 22 юли 2013 г. (ОВ L 204, стр. 11) и впоследствие отменен с Регламент (ЕС) 2015/1588 на Съвета от 13 юли 2015 година относно прилагането на членове [107 ДФЕС] и [108 ДФЕС] към определени категории хоризонтална държавна помощ (ОВ L 248 стр. 1).

****** Регламент № 800/2008 е изменен с Регламент (ЕС) № 1224/2013 на Комисията от 29 ноември 2013 г. (ОВ L 320, стр. 22). Така периодът на прилагане на Регламент (ЕО) № 800/2008 е удължен до 30 юни 2014 г. Впоследствие този регламент е отменен с Регламент (ЕС) № 651/2014 на Комисията от 17 юни 2014 година за обявяване на някои категории помощи за съвместими с вътрешния пазар в приложение на членове [107 ДФЕС] и [108 ДФЕС] (ОВ L 187, стр. 1).

2. След влизане в сила на схема за помощ или след предоставяне на помощ ad hoc, освободена съгласно настоящия регламент, съответната държава членка публикува в Интернет пълния текст на мярката за помощ. В случай на схема за помощ този текст определя условията, посочени в националното право, което гарантира спазването на съответните разпоредби на настоящия регламент. Съответната държава членка гарантира, че пълният текст на мярката за помощ е достъпен в Интернет, докато съответната мярка за помощ е в сила. Обобщената информация, предоставена от съответната държавата членка съгласно параграф 1, съдържа интернет адрес, който отпраща директно към пълния текст на мярката за помощ.

[…]“.

10. Член 10 от същата тази глава, озаглавен „Мониторинг“, гласи следното:

„1. Комисията осигурява редовен мониторинг на мерките за помощ, за които е била информирана по силата на член 9.

[…]

3. По писмено искане на Комисията съответната държава членка ѝ представя, в рамките на срок от 20 работни дни или по-дълъг срок, който може да е определен в искането, цялата информация, считана от Комисията за необходима с оглед извършване на мониторинг на прилагането на настоящия регламент.

Ако съответната държава членка не предостави изисканата информация в определения от Комисията срок или в срок, определен по взаимно съгласие, или ако държавата членка предостави непълна информация, Комисията изпраща напомнително писмо, в което определя нов краен срок за предоставяне на информацията. Ако независимо от напомнителното писмо съответната държава членка не предостави исканата информация, Комисията, след като е предоставила възможност на съответната държава членка да изрази позицията си, може да приеме решение, с което обявява, че за всички или част от бъдещите мерки за помощ, за които се прилага настоящият регламент, трябва да се изпрати уведомление на Комисията в съответствие с член 88, параграф 3 от Договора“.

11. Член 17 от глава II от Регламент № 800/2008, озаглавен „Определения“, се е намирал в раздел 4 от него, озаглавен „Помощ за опазване на околната среда“, и е гласял следното:

„За целите на настоящия раздел се прилагат следните определения:

1) „опазване на околната среда“ означава всяко действие, предназначено да премахне или да предотврати вреда на заобикалящата физическа среда или природните ресурси чрез дейността на получателя, за да се намали рискът от такава вреда или да се постигне по-ефективно използване на природните ресурси, включително мерките за енергоспестяване и използването на възобновяеми източници на енергия;

[…]

10) „данък за околната среда“ означава данък, чието специфично данъчно основание се отнася до ясен отрицателен ефект върху околната среда или чрез който се цели облагане на определени дейности, стоки или услуги, така че разходите за опазване на околната среда да могат да бъдат включени в тяхната цена и/или, производителите и потребителите да се насочат към дейности, които повече опазват околната среда;

[…]“.

12. Съгласно озаглавения „Помощ под формата на намаления на данъците за околната среда“ член 25 от същия раздел 4:

„1. Схемите за помощ за опазване на околната среда под формата на намаления на данъците за околната среда, изпълняващи условията на [Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно преструктурирането на правната рамка на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията (ОВ L 283, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 98], са съвместими с общия пазар по смисъла на член 87, параграф 3 от Договора и се освобождават от задължението за уведомяване по член 88, параграф 3 от Договора, ако са изпълнени условията, определени в параграфи 2 и 3 от настоящия член.

2. Получателите на намаленията на данъците заплащат поне минималното ниво на облагане в Общността, посочено в [Директива 2003/96].

3. Намаленията на данъците се предоставят за максимални периоди от десет години. След този период от 10 години държавите членки преразглеждат целесъобразността на съответните мерки за помощ“.

Б – Австрийското право

13. Съгласно Закона за изпълнение на държавния бюджет (Budgetbegleitgesetz) от 30 декември 2010 година******* доставчиците на услуги трябва отново да бъдат изключени от възстановяване на енергийни данъци.

14. Член 2, параграф 1 от Закона за възстановяване на енергийните данъци (Energieabgabenvergütungsgesetz, наричан по-нататък „EAVG“) в редакцията му, изменена с член 72 от BBG 2011 гласи следното:

„Правото на възстановяване имат само предприятията, за които е доказано, че основната им дейност е свързана с производството на материални стоки и стига да не предоставят посочените в член 1, параграф 3 енергийни източници или произведена от посочените член 1, параграф 3 енергийни източници топлинна енергия (пара или топла вода)“.

15. Приложното поле ratione temporis на този член 2 е определено в член 4, параграф 7 от EAVG, който гласи следното:

„Член 2 и член 3 [от EAVG] се прилагат към молби за възстановяване, отнасящи се за периода след 31 декември 2010 г., при условие че Европейската комисия даде разрешение за това“.

16. В подготвителните дейности на законопроекта се посочва следното по отношение на член 4, параграф 7 от EAVG:

„Приложението на изменените разпоредби зависи от одобрението на Европейската комисия. Изменението влиза в сила за използването на енергия след 31 декември 2010 г. Следователно молбите на доставчиците на услуги, отнасящи се за периоди след 31 декември 2010 г., повече няма да бъдат приемани. Ако изменението на EAVG бъде одобрено от Комисията като разрешена държавна помощ, законовото ограничаване до производствените предприятия следва да се прилага, считано от 1 януари 2011 г., поради което след тази дата доставчиците на услуги

******* BGBl. I, 111/2010, наричан по-нататък „BBG 2011“.

повече няма да имат право на възстановяване на енергийни данъци за използваната енергия. Ако изменението не бъде одобрено от Комисията, настоящото правно положение ще остане непроменено и както производствените предприятия, така и доставчиците на услуги ще имат право на възстановяване на енергийни данъци“.

II – **Спорът по главното производство, преюдициалните въпроси и производството пред Съда**

17. На 29 декември 2011 г. Dilly's Wellnesshotel GmbH (наричано по-нататък „Dilly's Wellnesshotel“) подава молба за възстановяване на енергийни данъци за 2011 г.

18. С решение от 21 февруари 2012 г. тази молба е отхвърлена като неоснователна, с мотива че съгласно въведената с BBG 2011 нова правна уредба, считано от 1 януари 2011 г., право на възстановяване на енергийните данъци вече се предоставя единствено на производствените предприятия. Подадената жалба до Unabhängiger Finanzsenat (Независима финансова камера), наследена от Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд), е отхвърлена.

19. С решение от 19 март 2013 г. Verwaltungsgerichtshof (административен съд) приема, че вследствие на постановено на 22 август 2012 г. от същата юрисдикция решение доставчиците на услуги все още имат право на възстановяване на енергийните данъци за януари 2011 г. Според Verwaltungsgerichtshof (Административен съд) за този месец Комисията все още не била дала одобрението си на новата правна уредба във връзка с уведомлението, направено в приложение на Регламент № 800/2008, което се отнасяло едва за периода от 1 февруари 2011 г. нататък.

20. Dilly's Wellnesshotel подава по административен ред допълнителна жалба до Unabhängiger Finanzsenat (Независима финансова камера), с която дружеството иска по същество по-специално молбата му за възстановяване на енергийния данък да бъде изцяло уважена за периода от м. януари до м. декември 2011 г.

21. Dilly's Wellnesshotel изхожда от принципа, че в случай че член 2, параграф 1 във връзка с член 4, параграф 7 EAVG противоречи на правото на Съюза, въведената с BBG 2011 нова правна уредба не би била приложима и доставчиците на услуги биха могли да продължат да искат възстановяване на енергийните данъци за цялата 2011 г. и след това.

22. От акта за преюдициално запитване е видно, че в член 2, параграф 1 от първоначалната редакция на EAVG е било предвидено възстановяване на енергийните данъци за предприятия, извършващи изключително дейности в областта на „производството на материални стоки“. Доставките на услуги били изключени от възстановяването на енергийния данък. Запитващата юрисдикция отбелязва, че съгласно подготвителните дейности EAVG имал за цел да компенсира неблагоприятните последици в областта на конкуренцията за енергоемките австрийски индустриални производители по отношение на предприятията в други страни, в които по принцип не се прилагат енергийни данъчни системи.

23. По-нататък националната правна уредба относно възстановяването на енергийните данъци е многократно изменяна.

24. По настоящото дело запитващата юрисдикция се съмнява относно съвместимостта на въведената с BBG 2011 нова правна уредба за възстановяването на енергийните данъци с Регламент № 800/2008. Всъщност тази юрисдикция иска да се установи дали Република Австрия може да използва специалното производство по член 25 от Регламент № 800/2008 във връзка с разглежданата национална правна уредба, въпреки че няколко условия от глава I на този регламент очевидно не са изпълнени.

25. При тези обстоятелства Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Противоречи ли на правото на Съюза правна уредба в областта на помощи, която се позовава на специалното производство по член 25 от Регламент № 800/2008, за да бъде освободена от задължението за уведомяване по член 108, параграф 3 ДФЕС, въпреки че не са изпълнени различни задължения по глава I от този регламент и освен това в нея не е направено позоваване на посочения регламент?

2) Противоречи ли на правото на Съюза правна уредба в областта на помощи, която се основава на приложимото към помощите за опазване на околната среда специално производство по член 25 от Регламент [№ 800/2008], въпреки че не са изпълнени предвидените в глава II задължения, а именно насърчаването на мерки по опазване на околната среда и/или на мерки за енергоспестяване по член 17, точка 1 от посочения регламент?

3) Допуска ли правото на Съюза национална правна уредба, която не съдържа никакво времево ограничение, нито позоваване на посочения в известието за освобождаване период, така че изискваното в член 25, параграф 3 от Регламент [№ 800/2008] ограничение на възстановяването на енергийните данъци за максимален период от десет години се извежда само от известието за освобождаване?“.

26. Dilly's Wellnesshotel, правителствата на Австрия и Естония и Комисията представят писмени становища.

27. На 21 януари 2016 г. се провежда съдебно заседание, на което се явяват Dilly's Wellnesshotel, австрийското правителство и Комисията.

III – **Анализ**

А – Предварителни бележки относно положението, предмет на делото по главното производство, и относно задължението за уведомяване за планове за предоставяне на нова помощ

1. Положението, предмет на делото по главното производство

28. Настоящото преюдициално запитване повдига редица тълкувателни въпроси относно изискванията за форма (първи преюдициален въпрос), както и относно материалноправни изисквания (втори и трети преюдициални въпроси), на които трябва да отговаря национална мярка за помощ, за да бъде освободена от задължението за уведомяване по силата на Регламент № 800/2008.

29. Както става ясно от предоставените от запитващата юрисдикция данни, в основата на спора по главното производство е отказът на австрийската финансова администрация да уважи подадената от жалбоподателя по главното производство, Dilly's Wellnesshotel, доставчик на услуги, молба за възстановяване на енергийни данъци за 2011 година. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че след въведеното с BBG 2011 изменение на правната уредба EAVG изключва доставчиците на услуги от правото на възстановяване на енергийните данъци.

30. В рамките на подадената пред запитващата юрисдикция жалба жалбоподателят по главното производство се позовава на предходната редакция на това национално законодателство, която е обхващала и доставчиците на услуги. Той твърди, че след като новата правна уредба не изпълнява задължителните разпоредби на Регламент № 800/2008, тя не е освободена от предвиденото в член 108, параграф 3 ДФЕС задължение за уведомяване и следователно не може да бъде приложена.

31. Следователно именно по силата на задължението си да изведе всички правни последици, произтичащи от евентуално нарушаване на правото на Съюза в областта на държавните помощи, изтъкнато от правните субекти по силата на техните процесуални права, запитващата юрисдикция представя настоящото преюдициално запитване*******. Всъщност по силата на член 108, параграф 3, трето изречение ДФЕС „[з]аинтересованата държава членка не може да започне прилагането на предложените мерки, докато тази процедура не доведе до постановяването на окончателно решение“. С озаглавения „Отлагателна клауза“ член 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999******** се уточнява в тази връзка, че „[п]омощ, за която трябва да бъде отправено уведомление […], не се въвежда в действие преди Комисията да вземе или да се счита, че е взела решение за разрешаването на такава помощ“.

32. В конкретния случай запитващата юрисдикция посочва, че първоначалната редакция на EAVG е била нотифицирана като държавна помощ на Комисията през 2002 г. и че същата я е приела за съвместима с вътрешния пазар. Комисията обаче не е била уведомена в изискваните срокове за релевантната в спора по главното производство редакция на EAVG като държавна помощ, тъй като австрийското министерство на финансите е счело, че това изменение е освободено от задължението за уведомяване по силата на член 25 от Регламент № 800/2008.

33. От преписката е видно също, че на 7 февруари 2011 г. е изпратено съобщение до Комисията във връзка с новата редакция на EAVG, с което се уведомява за новата продължителност на прилагане на схемата от 1 февруари 2011 г. до 31 декември 2013 г. В *Официален вестник на Европейския съюз* от 30 септември 2011 г. е публикувано обобщено представяне на мярката с тази продължителност на прилагане. Обявеният интернет адрес в тази публикация, който би трябвало да препраща до пълния текст на мярката, се оказва грешен.

34. Освен това е безспорно, че Комисията не е била уведомена за разглежданата национална правна уредба в спора по главното производство в съответствие с член 2 от Регламент № 659/199 и че единственото освобождаване от задължението за уведомяване, което би било приложимо, е предвиденото в член 25 от Регламент № 800/2008.

2. Значение на задължението за уведомяване за планове за предоставяне на нови помощи и необходимост от стриктно тълкуване на задълженията на държавите членки по силата на регламент за групово освобождаване

35. Поставените от запитващата юрисдикция въпроси включват безспорно известна новост, тъй като разглежданите в случая аспекти на Регламент № 800/2008 все още не са били тълкувани**********.

******* Вж. в тази връзка решения Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires и Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon (C-354/90, EU:C:1991:440, т. 16 и 17), както и SFEI и др. (C-39/94, EU:C:1996:285).

******** Регламент на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), изменен път с Регламент (ЕО) № 1791/2006 на Съвета от 20 ноември 2006 г. (ОВ L 363, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 7, стр. 15, наричан по-нататък „Регламент № 659/1999“).

********* Макар посоченият регламент да е споменаван в някои отнесени до Съда дела (решение Wam Industriale/Комисия, C-560/12 P, EU:C:2013:726 и заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Комисия/Испания, C-184/11, EU:C:2014:33), предоставените от този съд насоки не са особено полезни в настоящия случай.

36. Преди да разгледам последователно зададените въпроси, считам за уместно да припомня известен брой правила и водещи принципи, които ще направляват целия ми анализ.

37. На първо място, съгласно член 108, параграф 3, първо изречение ДФЕС, уточнен в член 2, параграф 1 от Регламент № 659/1999, задължението за уведомяване за всички планове за предоставяне на нова помощ е правилото. Трябва всъщност да подчертаем, че задължението за предварително уведомяване е крайъгълният камък на цялата въведена с договора система за контрол, тъй като то дава възможност на Комисията да провежда ефикасна и системна превантивна проверка на всички планове за предоставяне на нови помощи или за изменение на вече съществуващите помощи. Както е посочил генералният адвокат Jacobs, „задължението за уведомяване относно планираните помощи очевидно е толкова важно за функционирането на общия пазар, че при липсата на какъвто и да било регламент на Съвета в тази връзка, това задължение трябва да се спазва строго от гледна точка както на съдържанието, така и на формата, и по-конкретно е от съществено значение от уведомлението да става ясно, че целта му е да даде възможност на Комисията да представи своето становище по смисъла на член 93, параграф 3 и ако се наложи да започне предвидената в член 93, параграф 2 процедура, преди планираните помощи да са приведени в действие“.

38. Съдът много рано е преценил, че задължението да се информира Комисията за плановете за въвеждане или изменение на помощи, не се прилага само по отношение на първоначалния план, а се разпростира и до внесените впоследствие промени в плана, като се уточнява, че такава информация може да бъде предоставена на Комисията в рамките на консултациите, които се провеждат в резултат на първоначалното уведомление.

39. Съгласно член 4, параграф 1, първо изречение от Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за прилагането [на] Регламент (ЕО) № 659/1999 понятието „нова помощ“ обхваща по-конкретно „всякакво изменение, различно от промени от чисто формален или административен характер, което не оказва влияние върху оценката на съвместимостта на мярката за помощ с общия пазар“. От друга страна, по смисъла на член 4, параграф 2, буква в) от Регламент № 794/2004 затягане на критериите за прилагане на една разрешена схема за помощ като разглежданата в делото по главното производство, което цели ограничаване на кръга от предприятия, които са се ползвали от схемата, за която вече е направено уведомяване, спада към измененията, за които уведомлението е по-принцип задължително.

40. Задължението за уведомяване за всяко изменение на схема за помощи, за която вече е направено уведомяване, се прилага независимо от това дали новата схема, като такава, носи несъвместими с общия пазар селективни предимства. Всъщност дадена помощ може да се квалифицира като нова или изменена единствено с оглед на разпоредбите, които предвиждат предоставянето на помощи, на реда и способите за тяхното изпълнение и на границите им.

41. Дисциплината, която се налага на държавите членки в тази връзка, е в сила според мен и когато става дума за определяне при какви условия те могат, по силата на регламент за освобождаване, да бъдат освободени от задължението си за уведомяване.

42. Също така считам, че в случай на приемане по силата на член 108, параграф 4 ДФЕС на регламент за групово освобождаване би трябвало да могат да бъдат освободени от задължението за уведомяване само мерките, който напълно изпълняват предвидените в посочения регламент за освобождаване условия. В случай обаче, че не всички условия за освобождаване са изпълнени, задължението за уведомяване продължава да е в сила.

Вж. неговото заключение по дело Франция/Комисия (C-301/87, EU:C:1989:357, т. 19).

Вж. решение Heineken Brouwerijen (91/83 и 127/83, EU:C:1984:307, т. 18.)

ОВ L 140, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 2, стр. 42.

Вж. в тази връзка решение Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311, т. 28).

43. На второ място и в продължение на това, което припомних, и доколкото основният принцип е несъвместимостта на държавните помощи с общия пазар, предвижданите в тази област дерогации трябва да бъдат обект на ограничително тълкуване. Подобен принцип предполага тежестта на доказване на изпълнението както на формалните, така и на материалноправните условия, от което зависи съвместимостта на дадена помощ, да се носи от засегнатата държава членка. Същата трябва да предостави по-конкретно всички релевантни доказателства, въз основа на които може да се установи, че условията за исканата дерогация са изпълнени.

44. На трето място, в хипотезата, в която, както е в настоящия случай, освобождаване от задължението за уведомяване е възможно по силата на общ регламент за освобождаване, приет на основание на Регламент № 994/98, изискванията за прозрачност и ефективност, залегнали в основата на приемането на последния регламент (вж. в тази връзка член 3 и съображения 4, 6, 7 и 10 от него), както и изискванията за правна сигурност по отношение на трети лица налагат на държавите членки да спазват установените с регламента за освобождаване подробни правила.

45. Доколкото задължението за уведомяване заема централно място в системата за контрол на плановете за държавни помощи, *всички* въведени с регламент за освобождаване подробни правила трябва да бъдат надлежно спазени с оглед на евентуалното освобождаване от това задължение. За разлика от предоставянето на информация от държавите членки с цел доказване на съвместимостта на план за помощ с общия пазар, където това е евентуално, тук не се налага установяване на йерархия между предвидените в регламента за освобождаване подробни условия с цел освобождаване от задължението за уведомяване на планове за нови помощи по член 108, параграф 3 ДФЕС.

46. В такъв контекст не е необходимо да се прави разграничение между различните предвидени в Регламент № 800/2008 условия за освобождаване — такива, които имат „съществен“ характер, и останалите — и следователно между правните последици от неизпълнението на дадено условие по отношение на друго. Единственото разграничение, което може да бъде от полза по отношение на този регламент, е това между така наречените „общи [условия] за освобождаване“, предвидени в озаглавената „Общи разпоредби“ глава I от посочения регламент (членове 1—12), и специалните условия, изведени в озаглавената „Специални разпоредби за различните категории помощи“ глава II от него (членове 13—42).

47. Макар да е безспорно, че в други области на правото на Съюза се прави разграничение между съществените процесуални пороци и останалите пороци, такова разграничение може според мен да бъде полезно, когато всички наложени на държавите членки условия имат, както е в случая на процедурите за уведомяване за планове на нови помощи и евентуално за освобождаване от посочената процедура, строго задължителен характер.

48. Наистина в решение Heintz van Landewijck Съдът, поканен да се произнесе относно обхвата на задължението за уведомяване, наложено на държавите членки по силата на член 27, параграф 5 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота – обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (наричана по-нататък „Шеста директива“), е приел, че нарушаването на срока за уведомяване за мерките, предназначени да опростят събирането на данъците, не съставлява съществен процесуален порок, който е от естество да направи неприложима късно нотифицираната дерогационна мярка.

Вж. в тази връзка решение Италия/Комисия (C-372/97, EU:C:2004:234, т. 81 и цитирана съдебна практика).
C-494/04, EU:C:2006:407, т. 51.
ОВ L 145, стр. 1.

49. При все това, ако се предположи, че е възможна аналогия с въпросите на изпълнението на условията за освобождаване — което според мен е повече от съмнително поради припомнения по-горе строго задължителен характер на установените с разглеждания регламент условия за освобождаване — отбелязвам, че Съдът, като припомня правилото, че на данъкоплатеца не може да бъде противопоставена мярка за дерогация от Шеста директива, приета в нарушение на задължението за уведомяване на държавите членки по член 27, параграф 2 от тази директива, е уточнил, че изводът му е бил мотивиран от факта, че „в случая по делото не става дума за нова мярка за дерогация, за която е необходимо разрешение от Съвета, а за особена съществуваща към 1 януари 1977 г. мярка, която държавата членка е пожелала да запази съгласно член 27, параграф 5 от Шеста директива въпреки прилагането ѝ“.

50. По всичко личи, че такава схема се различава от тази в случая по делото, където става въпрос за нова помощ, независимо от това, че същата произтича от национален законодателен акт, за който е направено уведомление преди това.

51. При всички случаи в областта на държавните помощи следва да се приеме, при наличието на разпоредби с ясно съдържание, като тези относно задължението за уведомяване и същевременно относно възможностите за освобождаване от такова задължение, че съдържащите се в подобни разпоредби условия не представляват обикновена формалност.

52. Това трябва да е така по-конкретно що се отнася до предвидените в общ регламент за групово освобождаване задължителни условия, като тези в глава I от Регламент № 800/2008. Според мен не може да има освобождаване от задължението за официално уведомяване за планирана мярка за помощ, в случай че едно или повече от тези условия не е изпълнено. За мерките, които не отговарят на всички изисквани условия, продължава да се прилага, както е посочено в съображение 7 от регламента, предвиденото в член 88, параграф 3 от Договора за ЕО задължение за уведомяване.

Б – По първия въпрос: изисквания за форма, произтичащи от Регламент № 800/2008

53. С първия си въпрос относно изискванията за форма запитващата юрисдикция иска да се установи какво е отражението, първо, на липсата на позоваване на Регламент № 800/2008 в разглежданата мярка за помощ, второ, на късното изпращане на Комисията на обобщена информация за тази мярка и трето, на сгрешения интернет адрес, който е трябвало да отпраща към пълния текст на посочената мярка.

3. Изискване за изрично позоваване на Регламент № 800/2008

54. Считам, че задължителният характер на подобно позоваване, което представлява едно от строго задължителните условия за предвиденото в член 25, параграф 1 от Регламент № 800/2008 освобождаване от задължение, може ясно да се изведе от релевантните разпоредби на Регламент № 800/2008.

Решение Heintz van Landewijck (C-494/04, EU:C:2006:407, т. 49).

Вж. по аналогия определение Banco Privado Português и Massa Insolvente do Banco Privado Português/Комисия (C-93/15 P, EU:C:2015:703, т. 67 и цитираната съдебна практика).

55. Във връзка с това озаглавеният „Условия за освобождаване“ член 3, параграф 1 от регламента предвижда, че схемите за помощи, изпълняващи „всички условия“ на глава I, както и всички релевантни разпоредби на глава II от посочения регламент, са съвместими с общия пазар и се освобождават от задължението за уведомяване, при условие че всяка индивидуална помощ, предоставена по такава схема, отговаря на „всички условия“ на същия регламент и схемата съдържа „изрично позоваване на [Регламент № 800/2008] чрез цитиране на неговото заглавие и данни за публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*“.

56. От друга страна, Регламент № 800/2008 е бил приет на основание на Регламент № 994/98, който в член 3, параграф 1, озаглавен „Прозрачност и контрол“, е предвиждал, че „[п]ри приемане на регламентите по член 1 Комисията налага подробни правила на държавите членки с оглед гарантиране на прозрачност и контрол на помощите, освободени от задължението за уведомяване в съответствие с тези регламенти“.

57. Тази разпоредба трябва да се схваща с оглед на съображение 5 от Регламент № 800/2008, съгласно който „[н]астоящият регламент следва да освобождава всяка помощ, която изпълнява *съответните условия* на настоящия регламент, и всяка схема за помощ […]. За осигуряване на прозрачност, както и за по-ефикасен мониторинг на помощите, всяка мярка за индивидуална помощ, предоставена по настоящия регламент, следва да съдържа *изрично позоваване* на приложимата разпоредба от глава II и на националното законодателство, на което се базира индивидуалната помощ“ (курсивът е мой).

58. Това изискване трябва да се разбира и с оглед на припомненото по-горе изискване за прозрачност, закрепено по-конкретно в член 3, параграф 1 от Регламент № 994/98. Всъщност, както поддържа Комисията, позоваване на този регламент в дадена мярка за помощ позволява на получателите, както и на конкурентите им, да разберат причините, поради които тази мярка може да бъде приложена, още преди Комисията да е уведомена за нея и същата да я е разрешила. С други думи, това позоваване дава възможност не само на Комисията да упражни своя контрол, но и на третите заинтересовани лица да получат информация за планираните мерки за помощ, за да могат евентуално да упражнят процесуалните си права.

59. Не мисля, че такова тълкуване, което е в пълно съответствие с текста на Регламент № 800/2008, изглежда прекалено формално.

60. Най-напред, включването в дадена мярка за помощ на изрично позоваване на Регламент № 800/2008 не представлява особена трудност за държавите членки. Това улеснение изпъква на фона на евентуалното затруднение както за Комисията, така и за трети лица да установят наличието на такава схема при липсата на такова позоваване.

61. По-нататък, струва ми се, че изпращането на обобщената информация за мярката за помощ и публикуването ѝ в *Официалния вестник на Европейския съюз*, посочено в член 9, параграф 1 от Регламент № 800/2008, може само частично да компенсира липсата на изрично позоваване на посочения регламент. Тези разпоредби явно преследват различни цели и изпълнението на установените с едната от тях условия не може да компенсира неизпълнението на другата.

62. В случай че Съдът, както препоръчвам, установи задължителния характер на изричното позоваване на Регламент № 800/2008 в мярката за помощ, няма да е необходимо да се разглеждат останалите аспекти на първия преюдициален въпрос, нито на втория и третия зададен въпрос.

63. Обратният случай обаче предполага разглеждането им, което ще направя по-долу.

4. Изискване за изпращане на обобщена информация за мярката за помощ по смисъла на член 9, параграф 1, от Регламент № 800/2008

64. Изпращането на Комисията на обобщена информация за мярката за помощ съгласно изискванията на член 9, параграф 1 от Регламент № 800/2008 и в срок от 20 работни дни след влизането в сила на схемата за помощи според мен има голямо значение, за да може Комисията да осъществи ефективен контрол в кратки срокове на изпълнението от съответната държавата членка на условията за освобождаване.

65. Безспорно става въпрос за условие за ефективност на освобождаването от задължението за уведомяване, предвидено в член 108, параграф 3 ДФЕС.

66. В качеството на прогласено в глава I на Регламент № 800/2008 условие неговото неспазване води до неефективност на искането освобождаване. В случай на късно поправяне на тази нередност, какъвто, изглежда, е бил случаят в делото по главното производство, искането освобождаване би могло да е валидно само за в бъдеще, а именно за периода след отстраняването на нередността — тоест от м. февруари до м. декември 2011 г. — а не за времето преди този период.

5. Изискване за посочване на интернет адрес, който отпраща директно към пълния текст на мярката за помощ

67. Съгласно член 9, параграф 2, първо изречение от Регламент № 800/2008 държавата членка е задължена да публикува в интернет пълния текст на въпросната мярката за помощ. По силата на член 9, параграф 2, трето изречение от Регламент № 800/2008 съответната държава членка гарантира, че пълният текст на мярката за помощ е достъпен в интернет, докато съответната мярка за помощ е в сила. В случая запитващата юрисдикция е посочила, че Република Австрия не е изпълнила всички аспекти на тези задължения.

68. По отношение на член 9, параграф 2, четвърто изречение от Регламент № 800/2008, който изисква обобщената информация, предоставена от съответната държавата членка, да съдържа интернет адрес, който „отпраща директно към пълния текст на мярката за помощ“, запитващата юрисдикция е посочила, че предоставеният на Комисията интернет адрес, включен съответно в публикуваната в *Официален вестник на Европейския съюз* обобщена информация, не може да бъде отворен.

69. Член 3, параграф 1 от Регламент № 800/2008, както припомних по-горе, задължава държавите членки да изпълняват всички установени в глава I от него условия. Това е така още повече когато става въпрос за разпоредби, които отговарят на желанието на законодателя да осигури прозрачност и правна сигурност в процеса на преглед на мерките за помощ.

70. Изпълнението на задълженията, произтичащи от член 9 от Регламент № 800/2008, е също толкова строго задължително, колкото и това, което се отнася до изричното позоваване на посочения регламент. Всяко друго решение според мен би означавало да се установи йерархия между отделните условия, по-специално от формално естество, които са наложени на държавите членки по силата на регламента за освобождаване.

Ако обобщената информация е била изпратена, както е посочила запитващата юрисдикция, на 7 февруари 2011 г., можем оправдано да приемем, че целият м. февруари 2011 г. е включен в освобождаването, тъй като съответната държава членка разполага, по силата на член 9, параграф 1 от Регламент № 800/2008, със срок от 20 работни дни след влизането в сила на схемата за помощ, за да изпрати на Комисията обобщена информация за мярката за помощ. Отбелязвам, че възстановяването на енергийния данък само за един месец явно е възможно по силата на австрийската правна уредба, както следва от решението на Verwaltungsgerichtshof (Административен съд) от 19 март 2013 г. (вж. т. 19 от настоящото заключение).

71. При все това считам, че изискванията за прозрачност са изпълнени, когато независимо от нефункциониране на интернет сайта, предоставен в обобщената информация за мярката по член 9 от Регламент № 800/2008, което може да се дължи на технически проблем, е ясно установено въз основа на предоставените сведения в рамките на изпратената обобщена информация до Комисията по силата на тази разпоредба, че пълният текст на спорната национална уредба е лесно достъпен, както от службите на Комисията, така и от евентуални заинтересовани трети лица.

72. Следва обаче да подчертая в продължение на това, което вече посочих, че неизпълнението на едно от изискваните с Регламент № 800/2008 условия не може по никакъв начин да бъде компенсирано с евентуалното изпълнение на друго от тези условия.

B – По втория въпрос: предвиденото в член 25, параграф 1 от Регламент № 800/2008 материалноправно изискване, свързано с наличието на схема на помощи „за опазване на околната среда“

73. С втория преюдициален въпрос от Съда се иска да уточни материалноправните условия, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави освобождаването от задължението за уведомяване по член 25 от регламента. Всъщност запитващата юрисдикция иска да се установи дали предоставянето на освобождаване по член 25 от Регламент № 800/2008 предполага, освен спазването на посочените в тази разпоредба условия, да се докаже, че националната схема на намаленията на данъците за околна среда допринася ефективно за защитата на околната среда.

74. В случая има две противоположни гледни точки.

75. Според австрийското и естонското правителство, както и Комисията, за да бъде предоставено освобождаване, е достатъчно дадена мярка за помощ да изпълнява изрично изброените в този член условия, тоест предвидените в Директива 2003/96 условия, условието, че получателите на данъчно намаление заплащат поне минималното ниво на облагане в Общността, посочено в тази директива, и условието, че такива намаления на данъците се предоставят за максимални периоди от десет години.

76. Обратно, Dilly's Wellnesshotel изтъква, че помощите под формата на намаления на данъци за околна среда трябва да представляват и помощи за „опазване на околната среда“ по смисъла на член 17, параграф 1 от Регламент № 800/2008, който предвижда определение в този смисъл.

77. Ако се придържаме по-конкретно към някои изводи от предшествалата приемането на Регламент № 800/2008 съдебна практика, възникналите у запитващата юрисдикция съмнения относно това дали мерките за намаляване на спорните данъци са действително предназначени за подобряване на защитата на околната среда, са напълно разбираеми. На пръв поглед е трудно да се разбере на какво основание тези мерки се изразяват в намаляване на увреждането на околната среда, в превенция на това увреждане или в по-рационално използване на природните ресурси.

78. При все това буквалното, системно и телеологическо тълкуване на член 25 от Регламент № 800/2008 ме кара да отдам ясно предпочитание на гледната точка, изразена от повечето от встъпилите по делото страни.

Вж. решение Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (C-143/99, EU:C:2001:598), съгласно което предоставянето на по-изгодни условия на отрасъла на предприятията, производители на материални стоки, по-скоро има за цел да защити конкурентоспособността на сектора, отколкото е продиктувано от съображения от екологичен характер.

79. От буквална гледа точка се оказва, че член 25 от Регламент № 800/2008 предвижда само три условия, за бъде освободена дадена мярка за помощ, а именно изпълнението на изискванията на Директива 2003/96, изискването за минимално ниво на данъчно облагане и предоставянето на данъчни намаления за максимален срок от десет години.

80. Тази разпоредба се свежда до просто позоваване на схеми за помощ „за опазване на околната среда“ и по никакъв начин не препраща към определението за помощи, което се съдържа в член 17, параграф 1 от този регламент. Член 25 от посочения регламент е изрично свързан с изпълнението на предвидените в Директива 2003/96 условия. В съображение 31 от Регламент № 800/2008 се посочва в тази връзка, че „за намаленията на данъци за околната среда, които изпълняват условията на Директива 2003/96/ЕО […] и които са обхванати от настоящия регламент, следва да се приеме, че имат стимулиращ ефект поради факта, че тези намалени ставки допринасят най-малкото косвено за подобряване на опазването на околната среда, като позволяват да се приеме или да се продължи съответната обща данъчна схема, с което стимулират предприятията, подлежащи на облагане с данък за околната среда, да намалят нивото на замърсяване“.

81. От телеологична и структурна гледна член 25 от Регламент № 800/2008, който е озаглавен „Помощ под формата на намаления на данъците за околната среда“, явно се отнася за данъци за околна среда, които са хармонизирани с Директива 2003/96 и по този начин се разграничава от членове 17—20 от този регламент, които предвиждат допълнителни условия за опазването на околната среда.

82. Всъщност, от мотивите на тази директива (вж. в тази връзка съображения 6, 7 и 12 от нея) е видно, че същата отчита целите за опазване на околната среда. При положение че самата посочена директива, отчитаща целите за опазване на околната среда, съставлява базата, въз основа на която са хармонизирани енергийните данъци, тези данъци спадат към понятието „данъци за околната среда“.

83. С други думи, схемите за помощи, които се считат за съобразени с член 25 — тоест които отговарят на 1) изискванията на Директива 2003/96; 2) на минималното ниво на данъчно облагане; и 3) на ограничението за десет години — отчитат косвено целите за опазване на околната среда и трябва да бъдат квалифицирани като данъци за околна среда.

84. Що се отнася по-конкретно до намалението на данъците за околна среда, какъвто е настоящият случай, в съображение 31 от Регламент № 800/2008 се посочва, че същото има „стимулиращ ефект поради факта, че тези намалени ставки допринасят най-малкото косвено за подобряване на опазването на околната среда, като позволяват да се приеме или да се продължи съответната обща данъчна схема, с което стимулират предприятията, подлежащи на облагане с данък за околната среда, да намалят нивото на замърсяване“.

85. С това впрочем се обяснява позоваването в член 25 от Регламент № 800/2008 на спазването на минималните общностни нива, предвидени в Директива 2003/96.

86. Така от общата структура на Регламент № 800/2008 е видно, че механизъм за намаляване на енергийния данък, спазващ фиксираните в Директива 2003/96 минимални нива на данъчно облагане, по естеството си попада в обхвата на предвидените в член 25 на Регламент № 800/2008 мерки.

Вж. в тази връзка решение Австрия/Комисия (T-251/11, EU:T:2014:1060, т. 202).

Г – По третия въпрос: изискване, спорната мярка да не може да бъде предоставена за период, надвишаващ десет години (член 25, параграф 3 от Регламент № 800/2008) и последици от липсата на позоваване на този срок в посочената мярка

87. В рамките на евентуален отговор на третия въпрос следва да се провери дали член 25, параграф 3 от Регламент № 800/2008 изисква самата мярка за помощ да съдържа изрично позоваване на продължителността си.

88. Мисля, че на този въпрос следва да се даде отрицателен отговор.

89. Съгласно тази разпоредба намаленията на данъците „се предоставят за максимални периоди от десет години“. В съображение 47 от регламента се посочва, че след изтичане на максималния период от 10 години държавите членки следва да преразгледат целесъобразността на съответните намаления на данъците, като това следва да не засяга възможността държавите членки да приемат отново същите или сходни мерки на основание Регламент № 800/2008, след като са направили въпросното преразглеждане.

90. В случая запитващата юрисдикция отбелязва, че спорното изменение, тоест член 4, параграф 7 от EAVG, не ограничава във времето правото на възстановяване на данъците за околната среда и също така не съдържа позоваване на посочения в известието за освобождаване период.

91. Наистина, изрично предвиденото в Регламент № 800/2008 времево ограничение на предоставянето на мерките, във връзка със съображение 47 от него и с Насоките на Общността относно държавната помощ за защита на околната среда за периода 2008—2014 г., има голямо значение и задължителен характер.

92. Всъщност общоприето е, че срокът на действие на известие за съвместимост като това, което имплицитно следва от групово освобождаване, като дерогация от принципа за забрана на държавните помощи, трябва непременно да бъде ограничен във времето. Нещо повече, това изискване прави прозрачно както по отношение на потенциалните получатели на схемата за помощи, така и на техните конкуренти прилагането във времето на мерките за помощи, което е в съответствие с една от целите, преследвани от Комисията при изработването на подробни правила, които държавите членки трябва да спазват по силата на регламентите за групово освобождаване.

93. При все това подобно изискване не задължава съответната държава членка да информира за такова времево ограничение в самия текст на националната схема за намаления или освобождаване от данъци за околна среда като разглеждания в делото по главното производство, доколкото простото позоваване на Регламент № 800/2008 — което, както посочих по-горе, има задължителен характер — ограничава във времето разглежданото отпускане на помощи. В тази връзка е важно да се отбележи, че член 4, параграф 1 от Регламент № 994/98 гласи, че помощите, освободени от задължението за уведомяване по силата на регламент за групово освобождаване като Регламент № 800/2008, се освобождават за „срока на действие на съответния регламент или за променения срок, предвиден в параграфи 2 и 3“.

94. Впрочем този извод ми се струва в пълно съответствие с възприетия от Съда подход в решение Nuova Agricast и Cofra/Комисия. Съдът, който се произнася по спазването на принципа за защита на оправданите правни очаквания и на принципа за правна сигурност с оглед на разрешена по-рано с решение на Комисията схема за помощи, е преценил, че поради

ОВ C 82, стр. 1.

Вж. по аналогия решение Nuova Agricast и Cofra/Комисия (C-67/09 P, EU:C:2010:607, т. 80).

C-67/09 P, EU:C:2010:607, т. 71—77 и цитирана съдебна практика.

публикуване от страна на Комисията в *Официален вестник на Европейския съюз*, в което е посочен крайният срок на прилагане на въпросната схема за помощи, „предпазливият и съобразителен икономически оператор“ е можел да направи извод кога изтича срокът на разрешението за схемата за помощи, „макар че националните разпоредби, уреждащи условията за прилагане на посочената схема, и [някои от] актовете [свързани с нея] да не посочват изрично крайния срок [за тази цел]“.

95. Затова считам, че липсата в самия текст на спорната национална схема на указване на максималния срок от десет години, предвиден в член 25, параграф 3 от Регламент № 800/2008, не може сама по себе си да изключи тази схема от ползването на предвиденото от посочения регламент групово освобождаване.

96. Освен че такова изискване не се извежда от текста на член 25, параграф 3 от Регламент № 800/2008, то ми се струва лишено от прагматизъм, що се отнася до мерките от данъчно естество, които периодично се изменят и които, доколкото знам, не се прилагат за толкова дълъг период. За това свидетелства разглежданата в делото по главното производство схема, която е била многократно изменяна и която съгласно посочената информация в изпратената обобщена информация на Комисията на 7 февруари 2011 г. е била планирана за период от 1 февруари 2011 г. до 31 декември 2011 г.

IV – **Заключение**

97. С оглед на всички гореизложени съображения предлагам на Съда да отговори по следния начин на поставените от Bundesfinanzgericht (Федерален финансов съд) въпроси:

„Схема за помощи, която в нарушение на член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 800/2008 на Комисията от 6 август 2008 година относно деклариране на някои категории помощи за съвместими с общия пазар в приложение на членове 87 и 88 от Договора (Общ регламент за групово освобождаване) не съдържа позоваване на този регламент чрез цитиране на заглавието му и посочване на данните, свързани с публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, не отговаря на условията, за да се ползва от освобождаване от задължението за уведомяване, предвидено в член 108, параграф 3 ДФЕС (по-рано член 88, параграф 3 от Договора за ЕО).

Схема за помощи под формата на намаление на енергиен данък по смисъла на Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно преструктурирането на правната рамка на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията, в рамките на която получателят заплаща поне фиксираното в тази директива минимално ниво на облагане в Общността и чийто срок на действие е ограничен до десет години, попада в приложното поле на член 25 от Регламент № 800/2008.

Схема за помощи, която не спазва предвидения в член 25, параграф 3 от Регламент № 800/2008 максимален период за отпускане от десет години, не отговаря на условията, за да се ползва от предвиденото в този регламент освобождаване. Подобно изискване не означава, че този максимален период трябва непременно да е включен в самия текст на разглежданата схема“.